

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. kovo 26 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas — Direktyva 90/232/EEB — 2 straipsnis — Draudimo įmokos dydžio diferencijavimas atsižvelgiant į transporto priemonės naudojimo teritoriją“

Byloje C-556/13

dėl Lietuvos Aukščiausiojo Teismo (Lietuva) 2013 m. spalio 17 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2013 m. spalio 28 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

UAB „Litaksa“

prieš

„BTA Insurance Company“ SE

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kuriį sudaro kolegijos pirmininkas L. Bay Larsen, teisėjai K. Jürimäe (pranešėja), J. Malenovský, M. Safjan ir A. Prechal,

generalinis advokatas P. Mengozzi,

posėdžio sekretorius M. Aleksejev, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- UAB „Litaksa“, atstovaujamos advokato D. Gintauto,
- Lietuvos vyriausybės, atstovaujamos D. Kriaučiūno ir A. Svinkūnaitės,
- Europos Komisijos, atstovaujamos A. Steiblytės ir K.-P. Wojcik,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: lietuvių.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1990 m. gegužės 14 d. Trečiosios Tarybos direktyvos 90/232/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo (OL L 129, p. 33; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 249), iš dalies pakeistos 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/14/EB (OL L 149, p. 14, toliau – Trečioji direktyva), 2 straipsnio, laisvo asmenų ir prekių judėjimo principų ir bendrojo nediskriminavimo principo išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant kelių transporto bendrovės UAB „Litaksa“ (toliau – *Litaksa*) ir draudimo bendrovės „BTA Insurance Company“ SE (toliau – BTA) ginčą dėl išmokų, išmokėtų per eismo įvykius nukentėjusiems asmenims pagal motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo (toliau – motorinių transporto priemonių privalomasis draudimas) sutartį, grąžinimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/103/EB dėl motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo ir privalomojo tokios atsakomybės draudimo patikrinimo (OL L 263, p. 11) kodifikuotos penkios direktyvos, priimtose siekiant derinti valstybių narių teisės aktus, susijusius su motorinių transporto priemonių privalomuoju draudimu.
- 4 Vis dėlto, kadangi pagrindinės bylos faktinės aplinkybės susiklostė prieš įsigaliojant Direktyvai 2009/103, bylai reikšmingą teisinį pagrindą sudaro minėtos penkios direktyvos, ypač 1972 m. balandžio 24 d. Tarybos direktyva 72/166/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu ir privalomojo tokios atsakomybės draudimo įgyvendinimu, suderinimo (OL L 103, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 10, toliau – Pirmoji direktyva) ir Trečioji direktyva.

Pirmoji direktyva

- 5 Siekiant palengvinti laisvą keliautojų judėjimą tarp valstybių narių Pirmąja direktyva buvo įtvirtinta sistema, pagrįsta, pirma, žaliųjų kortelių tikrinimo kertant Europos Sąjungos vidaus sienas panaikinimu ir, antra, visų valstybių narių pareiga imtis būtinų priemonių užtikrinti, kad būtų apdrausta transporto priemonių valdytojų civilinė atsakomybė.
- 6 Šiuo klausimu minėtos direktyvos 3 straipsnyje nustatyta:

„1. Kiekviena valstybė narė <...> imasi visų būtinų priemonių užtikrinti, kad transporto priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra jos teritorijoje, valdytojų civilinė atsakomybė būtų apdrausta. Apdraustosios atsakomybės apimtis, draudimo nuostatos ir sąlygos yra nustatomos remiantis šiomis priemonėmis.

2. Kiekviena valstybė narė imasi visų būtinų priemonių užtikrinti, kad draudimo sutartis taip pat garantuotų apsaugą:

— pagal kitose valstybėse narėse galiojančius teisės aktus – tų valstybių teritorijoje patirtų nuostolių arba žalos atveju,

<...>“

Trečioji direktyva

- 7 Direktyvos šešta, septinta, dvylikta ir trylikta konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„kadangi turėtų būti panaikintas bet koks su [Pirmosios direktyvos] 3 straipsnio 2 dalies pirmos įtraukos taikymu susijęs neapibrėžtumas; kadangi visi motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo polisai turi galioti visoje [Sąjungos] teritorijoje;

kadangi apdraustosios šalies interesų labai kiekviena draudimo sutartis turėtų taip pat garantuoti, sumokėjus vieną draudimo įmoką, draudiminę apsaugą kiekvienoje valstybėje narėje pagal tos valstybės įstatymų reikalavimus arba draudiminę apsaugą, pagal įstatymus privalomą toje valstybėje, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, jei ši draudiminė apsauga yra didesnė;

<...>

kadangi, atsižvelgiant į tai [Pirmoji direktyva ir 1983 m. gruodžio 30 d. Antroji Tarybos direktyva 84/5/EEB dėl valstybių narių teisės aktų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo (OL L 8, p. 17; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 7 t., p. 3)] turėtų būti vienodai papildytos;

kadangi toks papildymas, leidžiantis dar geriau apsaugoti apdraustąsias šalis ir autoavarijų metu nukentėjusius asmenis, dar labiau palengvins važiavimą per [Sąjungos] vidaus sienas, o kartu ir vidaus rinkos kūrimą bei veikimą; kadangi todėl pagrindinis dėmesys turėtų būti kreipiamas į aukštą vartotojų apsaugos lygį;“

- 8 Trečiosios direktyvos 2 straipsnyje nustatyta:

„Valstybės narės imasi visų priemonių, būtinų garantuoti, kad visos [motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo] sutartys:

- vienkartinės įmokos pagrindu ir visą sutarties terminą galio[tų] visoje [Sąjungos] teritorijoje, įskaitant bet kurį laikotarpį, kai sutarties termino metu transporto priemonė yra kitose valstybėse narėse ir
- tos pačios vienkartinės įmokos pagrindu garantuoja kiekvienoje valstybėje narėje tokią draudiminę apsaugą, kurios reikalauja tos šalies įstatymai, arba draudiminę apsaugą, pagal įstatymus privalomą toje valstybėje narėje, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, jei ši apsauga yra didesnė.“

Lietuvos teisė

- 9 2001 m. birželio 14 d. Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (Žin., Nr. 100-3718, 2004) 10 straipsnio „Draudimo sutarties galiojimo teritorija“ 1 dalyje įtvirtinta:

„Įprastinė ar pasienio draudimo sutartis, sumokėjus vieną (bendrą) draudimo įmoką, visą draudimo sutarties galiojimo terminą, įskaitant bet kurį laikotarpį, kai draudimo sutarties galiojimo metu transporto priemonė yra kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse, suteikia kiekvienoje Europos Sąjungos valstybėje narėje tokią draudimo apsaugą, kokios reikalauja tos Europos Sąjungos valstybės narės transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomąjį draudimą reglamentuojantys teisės aktai, arba draudimo apsaugą pagal šį įstatymą, jei ši apsauga yra didesnė. Įprastinė draudimo sutartis, pagal kurią išduota žalioji kortelė, taip pat suteikia draudimo apsaugą žaliojoje kortelėje nurodytose užsienio valstybėse.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 10 2008 m. lapkričio 24 d. *Litaksa* ir BTA sudarė dvi motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo sutartis, pagal kurias 2008 m. lapkričio 25 d.–2009 m. lapkričio 24 d. laikotarpiu apdrausta *Litaksa* civilinė atsakomybė dėl dviejų jai priklausančių transporto priemonių. Šiose sutartyse buvo nurodyta, kad minėtos transporto priemonės bus naudojamos tik keleiviams ir kroviniams pervežti Lietuvos Respublikos teritorijoje. Jose taip pat buvo nustatyta *Litaksa* pareiga iš anksto informuoti BTA apie ketinimą naudoti šias transporto priemones kitoje valstybėje narėje ilgiau nei 28 dienas arba jas naudoti toje valstybėje keleiviams ar kroviniams pervežti ir tokiu atveju sumokėti papildomą draudimo įmoką.
- 11 2009 m. abi *Litaksa* priklausančios transporto priemonės pateko į eismo įvykius Didžiojoje Britanijoje ir Vokietijoje, nors apie ketinimą jas naudoti šiose valstybėse narėse *Litaksa* iš anksto BTA neinformavo.
- 12 BTA išmokėjo išmokas per šiuos įvykius nukentėjusiems asmenims ir, manydama, kad *Litaksa* nesilaikė pagrindinėje byloje ginčijamų sutarčių sąlygų, pagal kurias privalėjo pranešti apie savo ketinimą naudoti savo transporto priemones kitoje valstybėje narėje, kreipėsi į Kauno miesto apylinkės teismą ir reikalavo įpareigoti *Litaksa* grąžinti jai pusę nukentėjusiems asmenims išmokėtų išmokų.
- 13 2012 m. liepos 30 d. sprendimu Kauno miesto apylinkės teismas patenkino BTA ieškinį. *Litaksa* apskundė šį sprendimą Kauno apygardos teismui, šis 2012 m. gruodžio 27 d. nutartimi, pirma, panaikino Kauno miesto apylinkės teismo sprendimo dalį, remdamasis tuo, kad dėl dalies BTA reikalavimų *Litaksa* suėjo ieškinio senaties terminas, antra, patvirtino tą sprendimo dalį, pagal kurią *Litaksa* įpareigota sumokėti BTA sumą pagal likusius reikalavimus; kaip ir Kauno miesto apylinkės teismas, Kauno apygardos teismas pažymėjo, kad motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo sutarties sąlygų pažeidimas galėjo pagrįsti reikalavimą draudėjui grąžinti dalį draudiko nukentėjusiems asmenims išmokėtų išmokų. *Litaksa* padavė kasacinį skundą Lietuvos Aukščiausiajam Teismui.
- 14 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, jog tam, kad būtų galima išnagrinėti *Litaksa* paduotą kasacinį skundą, pirmiausia būtina išspręsti klausimą, ar motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo sutarties šalys gali susitarti diferencijuoti draudimo įmoką atsižvelgdamos į tai, ar transporto priemonė, dėl kurios sudaryta sutartis, bus naudojama tik valstybės narės, kurioje yra jos įprastinė buvimo vieta, teritorijoje, ar visoje Sąjungos teritorijoje.
- 15 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad Trečiosios direktyvos 2 straipsnyje reikalaujama, kad motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo sutartis, sumokėjus vienkartinę įmoką, galiotų visoje Sąjungos teritorijoje. Dėl to šiam teismui kyla klausimas, ar nurodytam straipsniui neprieštarauja draudimo įmokos dydžio diferencijavimas atsižvelgiant į teritoriją, kurioje naudojama transporto priemonė. Nors toks diferencijavimas neturi įtakos per eismo įvykį nukentėjusiems asmenims padarytos žalos atlyginimui, nes jie gauna išmokas dėl patirtos žalos neatsižvelgiant į tai, kokios valstybės narės teritorijoje įvyko šis įvykis, taikant tokį diferencijavimą galėtų būti pažeisti draudėjo, kurio apsauga, kaip matyti, yra vienas Trečiosios direktyvos 2 straipsniu siekiamų tikslų, interesai. Iš tiesų kiltų rizika, kad motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo sutartis negaliotų visoje Sąjungos teritorijoje, kaip tai suprantama pagal minėtą straipsnį, jeigu įvykiui įvykus kitoje valstybėje narėje nei ta, kuri nurodyta sutartyje, draudikas galėtų įgyti teisę pareikšti atgręžtinį reikalavimą draudėjui, kad susigrąžintų dalį nukentėjusiems asmenims išmokėtų išmokų. Galiausiai prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad reikia nustatyti, ar diferencijuojant draudimo įmokos dydį atsižvelgiant į transporto priemonės naudojimo teritoriją nepažeidžiamas Pirmąja ir Trečiąja direktyvomis siekiamas laisvos prekybos ir asmenų judėjimo tikslas ir bendrasis nediskriminavimo principas.

16 Šiomis aplinkybėmis Lietuvos Aukščiausiasis Teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Ar [Trečiosios direktyvos 2 straipsnis], aiškinamas taip, kad [motorinių transporto priemonių privalomojo] draudimo sutarties šalys neturi teisės susitarti dėl draudimo apsaugos apdraustajam susiaurinimo teritorijos atžvilgiu (taikyti skirtingą draudimo įmoką priklausomai nuo to, kokioje teritorijoje naudojama transporto priemonė – ar visoje [Sąjungoje], ar tik Lietuvos Respublikoje), tačiau bet koku atveju nesusiaurinant nukentėjusiųjų apsaugos, t. y. transporto priemonės naudojimą už Lietuvos Respublikos ribų kitoje ES valstybėje narėje apibrėžti kaip draudimo riziką didinantį veiksnį, kuriam esant turi būti sumokėta papildoma draudimo įmoka?
2. Ar laisvo asmenų ir transporto priemonių judėjimo visoje [Sąjungos] erdvėje principas bei bendrasis Europos Sąjungos lygiateisiškumo (nediskriminavimo) principas turi būti aiškinami taip, kad jiems prieštarauja pirmiau nurodytas [motorinių transporto priemonių privalomojo] draudimo sutarties šalių susitarimas, susiejantis draudimo riziką su transporto priemonės eksploatavimu teritorijos atžvilgiu?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 17 Savo pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Trečiosios direktyvos 2 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad „vienkartinės įmokos“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą, atitinka draudimo įmoka, kurios dydis priklauso nuo to, ar apdrausta transporto priemonė bus naudojama tik valstybės narės, kurioje yra jos įprastinė buvimo vieta, teritorijoje, ar visoje Sąjungos teritorijoje.
- 18 Pagal Trečiosios direktyvos 2 straipsnį valstybės narės turi imtis priemonių, būtinų užtikrinti, kad visos motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo sutartys, sumokėjus vienkartinę įmoką, ir visą sutarties terminą galiojūt visoje Sąjungos teritorijoje, įskaitant bet kurį laikotarpį, kai galiojant sutarčiai transporto priemonė yra kitose valstybėse narėse. Be to, pagal tą patį straipsnį valstybės narės privalo imtis priemonių, būtinų užtikrinti, kad šios draudimo sutartys, sumokėjus tą pačią vienkartinę įmoką, garantuotų kiekvienoje valstybėje narėje tokią draudiminę apsaugą, kurios reikalauja tos valstybės įstatymai, arba draudiminę apsaugą, pagal įstatymus privalomą toje valstybėje narėje, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, jei ši apsauga didesnė.
- 19 Iš Trečiosios direktyvos 2 straipsnio formuluotės matyti, kad pagal visas motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo sutartis, sumokėjus vienkartinę įmoką, turi būti suteikta draudiminė apsauga, galiojanti visoje Sąjungos teritorijoje.
- 20 Be to, tokia valstybėms narėms tenkanti pareiga sustiprinta tame pačiame straipsnyje įtvirtintu reikalavimu, kad ši draudiminė apsauga galiojūt visą sutarties galiojimo laikotarpį, įskaitant laikotarpį, kai transporto priemonė yra kitose valstybėse narėse nei ta, kurioje yra jos įprastinė buvimo vieta.
- 21 Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar motorinių transporto priemonių privalomojo draudimo sutartis atitinka Sąjungos teisės reikalavimus, būtent Trečiosios direktyvos 2 straipsnį, esant tokioms faktinėms aplinkybėms, kokios nagrinėjamos pagrindinėje byloje, t. y. kai draudėjui sumokėjus pradinę draudimo įmoką draudikas išipareigoja išmokėti draudimo išmokas dėl apdraustos transporto priemonės sukeltų įvykių nukentėjusiems asmenims bet kurioje valstybėje narėje, kurios teritorijoje šie įvykiai įvyko, tačiau atgręžtine tvarka gali reikalauti iš draudėjo grąžinti pusę išmokėtų išmokų, jei šie įvykiai įvyksta kitos valstybės narės nei ta, kurioje yra įprastinė šios transporto priemonės buvimo vieta, teritorijoje.

- 22 Taigi reikia nustatyti, ar Trečiosios direktyvos 2 straipsnio nuostatos dėl vienkartinės įmokos ir draudiminės apsaugos galiojimo teritorijos atžvilgiu apimties taikomos tik draudiko ir nukentėjusių asmenų santykiams, ar taip pat draudiko ir draudėjo santykiams.
- 23 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į kontekstą bei teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (Sprendimo *Csonka ir kt.*, C-409/11, EU:C:2013:512, 23 punktą ir Sprendimo *Vnuk*, C-162/13, EU:C:2014:2146, 42 punktą).
- 24 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Trečioji direktyva yra Pirmosios direktyvos nustatytos sistemos, kuria siekiama derinti valstybių narių teisės aktus, susijusius su motorinių transporto priemonių privalomuoju draudimu, sudedamoji dalis.
- 25 Šia sistema Sąjungos teisės aktų leidėjas visoms valstybėms narėms nustatė pareigą užtikrinti, kad visi transporto priemonių, kurių įprastinė buvimo vieta yra šių valstybių narių teritorijoje, savininkai ar valdytojai sudarytų su draudimo bendrove sutartį, pagal kurią būtų apdrausta, bent jau neperžengiant Sąjungos teisės apibrėžtų ribų, jų civilinė atsakomybė, susijusi su minėtomis transporto priemonėmis, išskyrus aiškiai apibrėžtas išimtis (Sprendimo *Csonka ir kt.*, C-409/11, EU:C:2013:512, 28 punktą).
- 26 Kaip matyti iš Trečiosios direktyvos dvyliktos ir tryliktos konstatuojamųjų dalių, ja siekiama vienodai papildyti, be kita ko, Pirmąją direktyvą sustiprinant ne tik asmenų, nukentėjusių per įvykius, kilusių dėl transporto priemonės naudojimo, bet ir apdraustųjų šalių apsaugą, ir dar labiau palengvinti Sąjungos vidaus sienų kirtimą, o kartu ir vidaus rinkos kūrimą bei veikimą orientuojantis į aukštą vartotojų apsaugos lygį.
- 27 Pagal Trečiosios direktyvos septintą konstatuojamąją dalį būtent dėl apdraustosios šalies interesų valstybės narės turi imtis priemonių, būtinų užtikrinti, kad, sumokėjus vienkartinę įmoką, kiekviena draudimo sutartis garantuotų tokią draudiminę apsaugą kiekvienoje valstybėje narėje, kurios reikalauja tos valstybės įstatymai, arba draudiminę apsaugą, pagal įstatymus privalomą toje valstybėje narėje, kurioje yra įprastinė transporto priemonės buvimo vieta, jei ši draudiminė apsauga didesnė.
- 28 Taip pat reikia priminti, kad draudimo sandoriui paprastai būdinga tai, jog draudikas, gavęs draudimo įmoką, išpareigoja įvykus draudžiamajam įvykiui išmokėti draudėjui išmoką, sutartą sudarant sutartį (Sprendimo *CPP*, C-349/96, EU:C:1999:93, 17 punktą ir Sprendimo *Skandia*, C-240/99, EU:C:2001:140, 37 punktą).
- 29 Atsižvelgiant į nurodytą kontekstą ir tikslus, konstatuotina, kad Trečiosios direktyvos 2 straipsnio nuostatos dėl vienkartinės įmokos ir draudiminės apsaugos galiojimo teritorijos atžvilgiu apimties taikomos ne tik draudiko ir nukentėjusių asmenų santykiams, bet ir draudiko ir draudėjo santykiams. Šiomis nuostatomis būtent reikalaujama, kad draudikas, kuriam sumokėta vienkartinė įmoka, iš principo prisiimtų riziką nukentėjusiems asmenims išmokėti išmokas dėl įvykio, kurį gali sukelti apdrausta transporto priemonė, neatsižvelgiant į tai, kurios Sąjungos valstybės narės teritorijoje ši transporto priemonė naudojama ir kur šis įvykis įvyko.
- 30 Todėl „vienkartinės įmokos“ sąvokos pagal Trečiosios direktyvos 2 straipsnį neatitinka draudimo įmoka, kurios dydis priklauso nuo to, ar apdrausta transporto priemonė bus naudojama tik valstybės narės, kurioje yra jos įprastinė buvimo vieta, teritorijoje, ar visoje Sąjungos teritorijoje. Iš tiesų, priešingai, nei nurodyta šiame straipsnyje, dėl draudimo įmokos dydžio diferencijavimo draudiko išpareigojimas prisiimti riziką, susijusią su šios transporto priemonės naudojimu už valstybės narės, kurioje yra įprastinė jos buvimo vieta, ribų, priklauso nuo papildomos draudimo įmokos mokėjimo.

- 31 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus, į pateiktą pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Trečiosios direktyvos 2 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad „vienkartinės įmokos“ sąvokos, kaip ji suprantama pagal šį straipsnį, neatitinka draudimo įmoka, kurios dydis priklauso nuo to, ar apdrausta transporto priemonė bus naudojama tik valstybės narės, kurioje yra jos įprastinė buvimo vieta, teritorijoje, ar visoje Sąjungos teritorijoje.

Dėl antrojo klausimo

- 32 Atsižvelgiant į atsakymą, pateiktą į pirmąjį klausimą, nėra būtina atsakyti į antrąjį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 33 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1990 m. gegužės 14 d. Trečiosios Tarybos direktyvos 90/232/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo, iš dalies pakeistos 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/14/EB, 2 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad „vienkartinės įmokos“ sąvokos, kaip ji suprantama pagal šį straipsnį, neatitinka draudimo įmoka, kurios dydis priklauso nuo to, ar apdrausta transporto priemonė bus naudojama tik valstybės narės, kurioje yra jos įprastinė buvimo vieta, teritorijoje, ar visoje Europos Sąjungos teritorijoje.

Parašai.